

Hồi 469

Hùng tâm tráng chí

T huyền đội mười lăm chiếc đậu cả trong một vịnh phía đông đảo Vĩnh Hưng, như vậy thì dù có thuyền địch từ lục địa ra, trừ phi là vòng sang phía bên kia hải đảo, nếu không cũng tuyệt đối không thể nào phát hiện được bọn họ. Vì vậy chỉ cần đặt chòi canh ở phía Nam Hải đảo thì thuyền địch xâm nhập sẽ không thể ẩn hình, mà quyền chủ động muốn đánh muốn rút, tấn công phòng thủ cũng nằm cả trong tay.

Nếu chỉ để tàng binh, Vĩnh Hưng đảo thực ra còn tốt hơn quần đảo Trường Xà nhiều, nhưng lại có khuyết điểm là ở quá xa. Từ đây đến Hải Diêm, nếu thuận gió thuận dòng thì cũng phải tốn mất hai ngày thời gian.

Có điều Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam không hề lo lắng chuyện này, bởi bọn họ đã phát hiện ra căn cứ bí mật của Tử Đạo Phúc, chỉ cần Thiên Sư quân có bất cứ dị động nào, Lưu Dụ cũng đủ thời gian hành động kịp thời, không sợ lỡ mất lương cơ.

Lúc này một đám huynh đệ đang chặt cây xẻ gỗ làm một bến cảng tạm thời trên đảo nhìn thấy Kỳ Binh hiệu hiên ngang tiến vào vịnh, lại có Song Đầu chiến thuyền của Âm Kỳ theo bên cạnh, đều hiểu rằng Lưu Dụ đã đến, người người đều bỏ hết công cụ trong tay xuống chạy ra bờ biển, lớn tiếng hoan hô, ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Lưu Dụ nhìn mà tròn mắt ngạc nhiên, thật sự gã không thể tưởng tượng rằng phản ứng của các huynh đệ lại nhiệt liệt đến vậy.

Âm Kỳ đứng bên cạnh gã mỉm cười nói: "Lưu gia có nghe thấy họ hò hét gì không? Họ đang reo vang Lưu gia vạn tuế đó!".

Lưu Dụ nhăn mặt cười khổ: "Nếu chuyện này mà truyền đến tai Tư Mã Đạo Tử, chúng ta sẽ đại họa lâm đầu chứ chẳng chơi đâu".

Đồ Phụng Tam đứng gần đó liền vui vẻ nói: "Lưu gia có thể yên tâm, đám huynh đệ này đều là người được dày công tuyển lựa từ các huynh đệ trong Trấn Kinh hội và Đại Giang bang, về mặt trung thành có thể hoàn toàn tin tưởng được. Quan trọng hơn là mỗi người đều tin chắc rằng Lưu gia chính là chân mệnh thiên tử. Nói với ta đi, có ai dám bán đứng chân mệnh thiên tử trong lòng mình chứ? Trên đời này có chuyện nào ngu hơn thế nữa không?".

Tiếng hò hét càng lúc càng lớn, vang động cả bờ biển “Lưu gia vạn tuế” không ngừng lặp đi lặp lại, khiến nhiệt huyết chúng nhân đều như sôi lên sùng sục.

Trong lòng Lưu Dụ chợt dâng lên một thứ cảm giác khó thể hình dung, cơ hồ như sự nghiệp cả đời gã, đến giờ khắc này mới chính thức bắt đầu. Cũng từ khoảnh khắc này, vinh nhục của gã không còn là của mình gã nữa, mà thuộc về tất cả các huynh đệ ở đây, mọi người tựa như đã biến thành một chính thể duy nhất.

Đúng lúc này, ánh mắt gã cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu giữa cả ngàn huynh đệ đang cuồng nhiệt reo hò.

Giang Văn Thanh đứng bên một tảng đá lớn, không vẫy tay reo hò như những người khác, mà chỉ lặng lẽ nhìn gã một cách chăm chú, bên cạnh nàng là Tống Bì Phong cũng đứng lặng người nhìn gã.

Lưu Dụ thầm run rẩy, hiểu ra những gì Âm Kỳ đã hình dung về nàng, “Biên Hoang công tử” đã lâu không xuất hiện, cuối cùng đã “trở lại” rồi!

Giang Văn Thanh ăn mặc nam trang, y phục tung bay phần phật trong gió, thần thái như ngọc thụ lâm phong, nho nhã tuyệt thế, nét mặt ung dung tiêu sái phi thường.

Lưu Dụ không thể nào hình dung được tâm tình khi thoát nhìn thấy dáng vẻ mê người của nàng, không thể nào miêu tả lại cảm giác phức tạp đang cuộn trào trong gã, quan hệ của hai người lại càng không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Gã chỉ biết giờ khắc này tâm thần mình đã bị nàng chiếm cứ hoàn toàn, đồng thời giờ khắc này gã cũng cần nàng hơn bất cứ lúc nào khác.

Đồ Phụng Tam khẽ đẩy gã một cái.

Lưu Dụ hiểu ý giơ hai tay lên, hô lớn: “Các vị huynh đệ! Lưu Dụ đến rồi!”.

Tiếng reo hò lập tức tăng lên gấp bội, chấn động cả khu vịnh, xông thẳng lên trời cao.

oOo

Thác Bạt Khuê tỉnh lại, nhất thời vẫn ngỡ rằng mình đang ở sa mạc, đến khi mở mắt ra, mới trở lại hiện thực. Sở Vô Hạ đang lỏa thể cuộn mình trong lòng y, hai tay vòng ra ôm chặt lấy tấm lưng khô cứng.

Tối qua y lại nằm mơ thấy sa mạc, trên lưng lạc đà ngửi thấy mùi hương quyến rũ của nữ nhân Bí tộc đó, tuy cách một Yến Phi, nhưng cũng đủ làm Thác Bạt Khuê y quên đi sự

đáng sợ của sa mạc, thậm chí là quên hết mọi thứ trên đời, vì vậy vừa rồi mới nhất thời không biết mình đang ở đâu, không phân biệt nổi là hiện thực tàn khốc hay là mộng cảnh làm say đắm lòng người.

Mỹ nữ trong lòng khẽ động dậy, phát lực ôm y chặt hơn, thỏa mãn thở ra nhè nhẹ, dịu dàng hỏi: "Tộc chủ đang nghĩ gì vậy?".

Thác Bạt Khuê thầm cười khở, tự nhủ nếu mình thật thà nói cho ả biết mình đang nghĩ đến một nữ nhân khác, Sở Vô Hạ sẽ phản ứng thế nào?

Ngoài trướng vang lên tiếng chiến mã chạy qua chạy lại, tiếng ngựa hí, nhưng trong trướng lại như một thế giới hoàn toàn khác biệt. Bỗng nhiên, Thác Bạt Khuê nhận ra mình rất hưởng thụ sự tĩnh lặng yên bình đối lập mãnh liệt với thế giới ngoài kia này.

Thác Bạt Khuê cúi mắt nhìn xuống gương mặt xinh đẹp của mỹ nhân, vừa đúng lúc ả mở mắt ra, hai ánh mắt chạm nhau, hòa làm một thể. Y mỉm cười đáp: "Ta đang nghĩ đến địch nhân, nghĩ đến cả nàng nữa".

Sở Vô Hạ "a" lên một tiếng, sau đó ghé làn môi thơm vào tai y, cơ hồ như dùng hết khí lực toàn thân, thì thào nói: "Vĩnh viễn đừng bỏ rơi thiếp, tộc chủ, không được tộc chủ sủng ái, Vô Hạ sẽ không còn gì nữa".

oOo

Yến Phi bước vào chủ đường của dịch trạm, thấy Thác Bạt Nghi đang đi đi lại lại, vừa nhìn đã biết y đang rất phiền não.

Thấy Yến Phi đến tìm, Thác Bạt Nghi liền hân hoan nói: "Huỳnh đến đúng lúc lắm, ta đang muốn tìm huỳnh đây. Tối qua chúng ta chẳng có cơ hội nào nói chuyện hết. Đến đây, ngồi xuống rồi hãy nói!".

Hai người ngồi xuống cạnh nhau.

Yến Phi hỏi: "Tổ Quân nghĩ thế nào?".

Thác Bạt Nghi thở dài: "Đương nhiên nàng không muốn rời xa ta, nhưng có cách nào khác đâu chứ? Ta đã tốn hết lời lẽ mới thuyết phục được nàng, cũng may là nàng không thể không nghĩ cho cốt nhục của chúng ta được".

Yến Phi gật đầu: "Sau trận chiến đêm nay, chúng ta sẽ lập tức lên đường, tốt nhất huỳnh nên sắp xếp một con thuyền, đi đường thủy sẽ dễ chịu hơn một chút!".

Thác Bạt Khuê gật đầu: “Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề. Huynh có tự tin ở trận chiến lần này không?”.

Yến Phi thầm thở dài, chàng có tự tin không? Bản thân chàng cũng không biết, cho đến giờ khắc này, chàng vẫn không thể hiểu được Hướng Vũ Điền. Có Quỷ Ảnh đang chăm chăm như hổ đói rình mồi, bọn họ đều không thể nương tay, nếu không tất sẽ khiến Vạn Sĩ Minh Dao biết được chuyện Hướng Vũ Điền chỉ hứa vờ mà nổi cơn thịnh nộ hủy đi bảo quyển, lúc ấy Hướng Vũ Điền sẽ sống mà như chết, cả đời ôm hận.

Sự thực thì tâm trạng Yến Phi lúc này thật vô cùng mâu thuẫn, một mặt chàng hy vọng Hướng Vũ Điền sẽ toàn lực xuất thủ để “trả nợ” cho Vạn Sĩ Minh Dao, giải quyết tâm sự, nhưng mặt khác chàng cũng lại sợ mình không chống lại kỳ công tuyệt kỹ của Hướng Vũ Điền, nhất thời thất thủ, vậy thì sẽ vô cùng tai hại.

Chỗ khó xử của chàng là Hướng Vũ Điền thì có thể toàn lực xuất thủ, nhưng chàng thì không được phép làm vậy. Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp không có Tiểu tam hợp liệu có thể khiến Hướng Vũ Điền “biết khó” mà lui hay không? Điều này thì chàng không chắc chắn một chút nào cả.

Nghĩ tới đây, Yến Phi thoáng động tâm, giật mình nghĩ tới một vấn đề có hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Thác Bạt Nghi đang đợi câu trả lời của chàng chợt chau mày nói: “Huynh nghĩ đến chuyện gì vậy?”.

Yến Phi mỉm cười: “Ta cũng không biết nói thế nào nữa, hy vọng đó là một biện pháp có thể giải quyết được nan đề đêm nay!”.

Thác Bạt Nghi trầm giọng: “Hướng Vũ Điền thật sự lợi hại như vậy hay sao?”.

Yến Phi gật đầu: “Ta có thể khẳng định với huynh rằng thân thủ của Hướng Vũ Điền tuyệt đối có thể so sánh với Tôn Ân, có điều lão ca huynh cứ yên tâm, đêm nay ta sẽ cùng huynh giương buồm Bắc thượng, cuộc chiến của chúng ta và Mộ Dung Thùy sẽ tiếp diễn, đến khi nào phân ra thắng phụ mới thôi”.

Kể đó chàng liền đứng lên, thân thiết vỗ nhẹ lên vai Thác Bạt Nghi, cười cười nói: “Bảo với Tổ Quân, con của hai người sẽ được sinh ra ở một nơi sơn minh thủy tú, cách xa chiến hỏa, đến thời cơ thích hợp, ta sẽ tìm cách đưa phụ thân của nó đến hội hợp với hai người, lúc ấy thì kẻ nào tranh hùng, kẻ nào tranh bá cũng không liên quan gì đến gia đình các người nữa rồi”.

oOo

Giang Văn Thanh cất tiếng vang vang: “Nếu Yến Phi nói không sai, Lý Thục Trang, Trần công công và người tên Phụng Tiên kia, cả Can Quy và Tiêu gia ở Tứ Xuyên nữa đều thuộc về các phái hệ trong Thánh môn, mục tiêu trước mắt của chúng là trợ giúp Hoàn Huyền đoạt quyền, kế đó là khống chế cả thiên hạ trong tay, sau đó đuổi tận giết tuyệt Nho giáo, rửa mối nhục bị áp bức bài xích từ thời Hán Vũ Đế đến giờ”.

Giang Văn Thanh thân vận kinh trang, đứng trên một tảng đá lớn sát biển, đỉnh đặc bàn luận về tin tức quan trọng mà Yến Phi đưa tới, dùng từ chuẩn xác, sinh động có thần, làm cả một câu chuyện phức tạp trở nên rõ ràng minh triết”.

Gió lớn từ biển thổi vào làm y phục nàng tung bay phần phật, áo bào áp sát vào người, lộ rõ thân hình tuyệt mỹ, thần thái khí độ cởi mở hào sảng, khiến Lưu Dụ, Tống Bi Phong, Đồ Phụng Tam, Âm Kỳ, Khoái Ân và Lão Thủ đứng bên cạnh đó đều bị nàng hút chặt, hoàn toàn không hề có cảm giác dài dòng lời thôi.

Dưới ánh dương quang tươi đẹp của mùa đông, phong tư trác việt của nàng lại càng thêm nổi bật, đôi mắt sáng long lanh bên dưới hai hàng lông mày lá liễu cơ hồ như có thể tranh quang với vầng dương rực rỡ trên kia.

Lưu Dụ ngơ ngẩn nhìn nàng, một cảm giác khó thể hình dung trào dâng trong dạ, tựa như trải qua một hành trình thiên gian vạn khổ, cuối cùng cũng trở về được quê hương cố thổ, gặp lại tình nhân đầu tiên, bàng hoàng nhận ra nàng đã trưởng thành, trở nên càng thêm xinh đẹp, càng khiến gã rung động hơn. Nhưng chính sự “khác xưa” đó của nàng lại khiến gã cảm thấy giữa hai người như bị một hố sâu vô hình ngăn cách, đó là một cảm giác vừa áy náy, vừa hổ thẹn mình không bằng người, không xứng với nàng, nhất thời cũng thật không thể hình dung ra mùi vị thế nào.

Không biết có phải tại nàng đã khôi phục lại thần thái của “Biên Hoang công tử” hay vì nàng bỗng nhiên tỏ ra thông tuệ một cách bất ngờ, mà Giang Văn Thanh trong lòng Lưu Dụ tựa như đã biến thành một người khác, một người sở hữu những ưu việt và sức hút mà Giang Văn Thanh trước đây không hề có.

Nhất thời gã bị phong thái của nàng hấp dẫn mà nói không nên lời.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Cũng may có Yến Phi mà chúng ta biết được một thế lực tà ác cơ hồ như hoàn toàn vô hình này, nếu không có khi bại tan bại tác rồi cũng không hiểu chuyện gì xảy ra nữa. Từ ba người Can Quy, Lý Thục Trang và Trần công công suy ra, cũng

có thể thấy Ma môn nhân tài vô số kể, nếu bọn chúng toàn lực phù trợ Hoàn Huyền, tình thế của chúng ta sẽ vô cùng khó khăn đấy”.

Tống Bi Phong chau mày nói: “Nhưng khi Can Quy truy sát Tiểu Dụ, Tiểu Dụ chính là đã lợi dụng quan hệ đối địch giữa Trần công công và hắc đế đào sinh, nếu bọn họ cùng là người trong Ma môn, làm sao Tiểu Dụ thoát được chứ?”.

Lưu Dụ trầm hồ thẹn, những lời này đáng lẽ phải do gã nói ra mới đúng, từ đây có thể thấy mị lực của Giang Văn Thanh đối với gã lớn nhường nào, ít nhất cũng đủ khiến gã tâm thần phiêu lãng, mất đi sự tinh minh vốn có.

Giang Văn Thanh ngạc nhiên thốt lên: “Có chuyện này sao?”. Ánh mắt hướng về phía Lưu Dụ như đợi chờ một câu trả lời.

Lưu Dụ bị ánh mắt của nàng làm cho tim đập thành thịch, vội vàng nói: “Ta có thể khẳng định Can Quy và Trần công công là địch nhân, hoài nghi lẫn nhau, nên ta mới có thể lợi dụng tình hình vi diệu lúc đó mà tạo ra cơ hội đào tẩu”.

Đồ Phụng Tam nói: “Vậy thì có lẽ Can Quy không phải là người của Ma môn, mà chỉ là kẻ bị Ma môn lợi dụng, vậy nên Tiêu gia mới phải thông qua Tiêu Noãn Ngọc để kiểm chế y. Từ đây có thể thấy Ma môn luôn hy vọng có thể ẩn tàng hình tích. Cho tới khi Can Quy bị chúng ta giết chết, người của Ma môn mới không thể không xuất hiện, vì vậy mới bị chúng ta phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ. Bọn họ còn có một sai lầm khác nữa, đó là đã đánh giá thấp Yến Phi, không những để ba đại ca thủ nuốt hận dưới Diệp Luyện Hoa, mà còn làm bại lộ âm mưu, dẫn đến buộc phải hành động ngoài kế hoạch”.

Giang Văn Thanh nói: “Cho dù chúng ta biết đến sự tồn tại của Ma môn, nhưng đối với thực lực chân chính của họ thì vẫn chưa hề có bất kỳ thông tin nào. Binh pháp có câu: ‘Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng’, vì vậy giờ việc cần nhất là phải tìm hiểu động hướng của Ma môn, sau đó nắm rõ thực lực của đối phương, rồi mới tìm cách đối phó họ sau”.

Tống Bi Phong gật đầu: “Văn Thanh nói rất đúng, có điều tuy chúng ta chưa biết nhiều về Ma môn, nhưng cũng có thể khẳng định chắc chắn một điều rằng nếu có Ma môn đứng sau, Hoàn Huyền không dung sẽ có thêm một đám cao thủ đáng sợ. Bình thường ra thì tác dụng của Ma môn cao thủ cũng chỉ có hạn, nhưng nếu Hoàn Huyền công hãm Kiến Khang, đám cao thủ này sẽ là một lực lượng cực kỳ đáng ngại, thậm chí có thể xoay chuyển toàn bộ cục thế, khiến chúng ta mất đi lòng tin cố thể hoàn thủ lại nữa đó”.

Chúng nhân không người nào là không động dung, đều không ngờ Tống Bi Phong lại nói ra những lời rất có kiến giải như vậy.

Tống Bi Phong có vẻ hơi ngại ngùng, nói tiếp: “Thực lòng đây không phải là kiến giải của ta, mà là của An công. Lúc đó người đang nói về Di Lạc giáo, khi Di Lạc giáo trở thành sát nhân lợi khí giúp Tư Mã Đạo Tử, khiến lão có thể động dụng lực lượng này đi hành thích những người đối kháng với mình, rồi đẩy tất cả trách nhiệm cho Di Lạc giáo, giờ Ma môn đối với Hoàn Huyền cũng giống Di Lạc giáo với Tư Mã Đạo Tử vậy, khả năng phá hoại là rất lớn”.

Giang Văn Thanh đồng tình: “So sánh như vậy rất thỏa đáng, Yến Phi cũng hoài nghi có thể Trúc Pháp Khánh cũng là người của Ma môn nữa”.

Âm Kỳ thở hắt ra một tiếng: “Nếu Trúc Pháp Khánh đúng là người của Ma môn, vậy thì Ma môn phái xuất cao thủ đối phó Yến Phi hẳn là cũng bao hàm cả ý muốn báo thù trong đó rồi”.

Đồ Phụng Tam cười khở: “Đúng là đợt sóng này chưa yên đợt sóng khác đã tới, Hoàn Huyền đã không dễ đối phó, giờ lại thêm Ma môn ủng hộ y, tình thế sẽ càng thêm phức tạp. Giờ chúng ta phải đối phó với Thiên Sư quân đã vô cùng vất vả, làm sao có thể lo tình hình ở Kiến Khang cho được?”.

Giang Văn Thanh ngược đôi mắt đẹp sang nhìn Lưu Dự: “Lưu gia có chủ ý gì chưa? Hôm nay dường như hơi trầm mặc thì phải?”.

Lưu Dự vội vàng thu nhiếp tâm thần, đột nhiên cảm thấy thư thái lạ thường, cơ hồ như vừa trút bỏ được một gánh nặng gì đó vậy, gã chỉ biết giờ mình đang phải đối mặt cánh cửa quan trọng liên quan tới sinh tử tồn vong của toàn bộ huynh đệ, còn gã thì là chủ soái, cần phải đưa ra một quyết định chính xác nhất, chỉ ra phương hướng hành sự, khiến chúng nhân đều có thể thi triển thực lực. Nghĩ đoạn, gã liền quay sang hỏi Khoái Ân: “Tiểu Ân có ý kiến gì không?”.

Khoái Ân dường như đã đợi cơ hội này từ lâu, liền lập tức đáp ngay: “Tiểu nhân muốn mạnh dạn đưa ra một giả thiết về tình thế sẽ phát triển ra sao trong tương lai”.

Đồ Phụng Tam rõ ràng rất chiều cố tên tiểu tử đã lọt vào huệ nhãn của Hầu Lượng Sinh này, hân hoan nói: “Bất luận nghĩ đến chuyện gì Tiểu Ân ngươi cũng cứ nói thẳng ra, không cần ngại ngùng gì hết”.

Khoái Ân liền nói: “Giờ ở phương Nam đang chia thành ba chiến tuyến, đầu tiên là chiến tuyến của Tư Mã hoàng triều ở Kiến Khang. Trên chiến tuyến này, Hoàn Huyền đang tạm thời chiếm tấn thượng phong, khống chế chủ động, còn Tư Mã thị thì chỉ có thể giữ thế thủ. Trước mắt chúng ta không thể kiềm cố đến chiến tuyến này được, cũng không tiện xen vào. Nếu cứ quyết nhúng tay cho được, sẽ chỉ dẫn đến phản tác dụng, gây ra lỗ dở cả đôi đường”.

Lão Thủ gật đầu nói: “Tiểu Ân nói đúng lắm, giờ chúng ta lo cho mình còn chưa xong, chỉ có thể quán chuyện ở đây thôi”.

Khoái Ân thấy Lão Thủ đồng tình, liền càng tự tin hơn nói tiếp: “Hai chiến tuyến còn lại lần lượt là trận chiến của chúng ta với Thiên Sư quân ở khu vực này, và trận tranh giành Thọ Dương. Trận sau ảnh hưởng đến cả sự tồn vong của Biên Hoang Tập, đồng thời cũng trả lời cho câu hỏi ai có thể khống chế Hoài Thủy, mức độ quan trọng quyết không kém hai chiến tuyến kia”.

Đồ Phụng Tam tán thưởng: “Nói hay!”.

Khoái Ân đưa mắt nhìn Đồ Phụng Tam đầy cảm kích, nói tiếp: “Giả sử cha con Tư Mã Đạo Tử không địch nổi Hoàn Huyền, bị y chiếm mất Kiến Khang, lúc đó cả dòng Đại Hà sẽ nằm trong sự khống chế hầu như tuyệt đối của y, thực lực tất tăng lên vài lần là ít. Trong tình huống đó, chúng ta chỉ còn một cách duy nhất để đánh bại y, chính là bức Hoàn Huyền phải đánh trận trên hai chiến tuyến còn lại, khiến y không thể tập trung lực lượng tiêu diệt bất cứ một bên nào. Đây chính là sách lược mà Tiểu Ân nghĩ ra”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Tiểu Ân có thể nhìn thấy toàn cục, định ra đại kế lâu dài, đúng là có tài của bậc đại tướng”.

Khoái Ân được Lưu Dụ khen ngợi, mặt đỏ bừng lên, thần tình hưng phấn.

Lưu Dụ đảo mắt một vòng nhìn chúng nhân, dừng lại trên người Giang Văn Thanh lâu hơn một chút, rồi mới nói: “Đại để Tiểu Ân cũng đã nói ra suy nghĩ trong lòng ta rồi, về phía Biên Hoang Tập chúng ta không cần lo lắng, Hoang nhân huynh đệ chúng ta nắm rõ hình thế, tự nhiên sẽ có cách ứng phó. Giờ chúng ta chưa làm gì nổi Ma môn, nhưng cũng không phải là vô kế khả thi, chúng ta càng nắm rõ được hư thực của Ma môn bao nhiêu, thì sau này càng dễ đối phó bọn chúng hơn, Phụng Tam huynh có thể nghĩ cách làm chuyện này không?”.

Đồ Phụng Tam chau mày: “Chúng ta có nên cho Tư Mã Nguyên Hiễn biết chuyện liên quan tới Ma môn để y biết mà đề phòng không?”.

Tống Bi Phong nói: “Để Tư Mã Nguyên Hiễn biết chuyện này so với trực tiếp báo với Tư Mã Đạo Tử cũng không khác biệt, liệu có mang hiệu quả ngược không?”.

Lưu Dụ nói: “Tư Mã Đạo Tử là kẻ lười đời tính toán sâu xa, chắc là đủ năng lực phán đoán tin tức của chúng ta đúng hay sai, quan trọng là phải lựa lúc nào để báo cho y là hợp nhất”.

Giang Văn Thanh Thị nghị: “Khi Hoàn Huyền thu thập xong Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham chúng ta trực tiếp báo cho Tư Mã Đạo Tử được không?”.

Lưu Dụ gật đầu quyết ngay: “Quyết định vậy đi!”.

Âm Kỳ mỉm cười: “Cuối cùng cũng có thể tạm thời giải quyết vấn đề này, giờ chúng ta sẽ làm gì?”.

Lưu Dụ nói: “Chỉ cần giải quyết được vấn đề liên lạc, là có thể lập tức đến Hải Diêm, tiếp tục thực hiện kế hoạch”.

Giang Văn Thanh nhovn miệng cười ngọt ngào: “Chuyện này để ta lo, chỉ cần mười ngày thời gian, cao thủ truyền tin của chúng ta có thể thiết lập một hệ thống phi cấp truyền thư giữa Vĩnh Hưng đảo và Hải Diêm, đảm bảo sẽ không lỡ quân cơ đâu”.

Lưu Dụ mừng rỡ nói: “Vậy thì chúng ta có thể tăng thêm phần thắng rồi, đêm nay chúng ta sẽ đến Hải Diêm nghe ngóng, xem tình hình thế nào rồi quyết định bước sau nên làm gì”.

Đồ Phụng Tam nói: “Lúc ấy Cối Kê có lẽ đã lọt vào tay Tạ Diễm, hành động phản kích của Thiên Sư quân sẽ triển khai, cũng là lúc Lưu gia nên đi tìm Lưu Nghị tâm sự rồi đó”.

Âm Kỳ cười cười: “Lúc ấy ta đảm bảo sẽ có một bộ thánh chỉ, Lưu Nghị chưa từng thấy thánh chỉ bao giờ, chắc chắn sẽ không thể phân biệt được thật giả đâu”.

Lưu Dụ đưa mắt nhìn Giang Văn Thanh, nàng cũng đang nhìn y, ánh mắt chạm nhau, Giang Văn Thanh thoáng đỏ mặt thẹn thùng quay đi.

Lưu Dụ lập tức thấy lằng lằng, tâm tình thoải mái, cảm giác như qua cơn bão cực đến thoi thoi lại vậy. Trong khoảnh khắc đó, tất cả đều không còn là gánh nặng của gã nữa, đối với tương lai, gã tràn đầy lòng tin và hy vọng. Yến Phi nói đúng, con người không thể sống mãi trong thù hận, như vậy thì bất cứ kẻ nào cũng không thể chịu đựng được.

- o O o -